

Повелба за правото на здравје

The Union Internationale des Avocats (UIA)

Земајќи предвид дека здравјето и физичкиот и ментален интегритет и благосостојба се основни човекови права,

Потврдувајќи дека изворот на тие права е правото на човечко достоинство, и дека главната последица е правото на секој поединец да живее во достоинствена средина во која е обезбедена хигиена, безбедна храна и чистота,

Длабоко загрижени од диспаритетите во и помеѓу државите во однос на имплементацијата на правото на здравје, и убедени дека диспаритетите опстојуваат заради лошо подготвените национални здравствени политики и недоволната меѓународна соработка,

Сметајќи дека имплементацијата на правото на здравје мора да овозможи намалување на здравствените нерамноправности, и зголемена надеж, опстанок, и учество во економскиот и социјалниот развој на поединците и државите за оние кои имаат најголеми потреби,

Истакнувајќи дека управувањето со здравствените работи е во основа одговорност на државите, кои имаат генерални обврски за безбедност, грижа и информации,

Привлекувајќи го вниманието кон екстремната итност за спроведување на сите активности кои имаат за цел да се намали и елиминира неправдата која резултира од нееднаквостите во здравствените услови и пристапот до здравна заштита на светско ниво, и особено помеѓу земјите од северот и југот,

Убедени дека правото на здравје е значаен фактор за одржлив развој, и дека мора да биде вклучено во глобалните политики за мир, целосно вработување, фер услови во меѓународната трговија, заштита на животната средина, истражување и развој, снабдување со храна, одржливо користење на природните ресурси, социјална правда, почитување на човековите права и правичност,

Свесни дека правото на здравје зависи од политиките со кои популацијата се информира за здравствените ризици за да се сензитивизира за препознатливи или докажани фактори на ризик за кои постојат познати и достапни начини за превенција,

Потенцирајќи ја потребата за зголемување на меѓународната соработка преку понатамошен развој на ефикасна и кохерентна здравствена политика на светско ниво,

Ја прогласува следната Повелба:

Член 1

Правото на здравје е неотуѓиво и постојано лично право. Секоја повреда на ова право е напад врз човечкото достоинство.

Никој не треба да биде лишен од ова право заради било која причина.

Член 2

Донирањето на органи и друго земање на елементи од човековото тело може само да се направи без надомест и со претходно одобрение на пациентот или на семејството на починатото лице согласно на одредбите на применливиот закон.

Државите се поттикнуваат да ги усвојуваат неопходните мерки за превенција, борба против и казнување на илегалната трговија со органи.

Член 3

Државите имаат обврска да воведат услуги за здравствена заштита кои се достапни, пристапни и кои може да си ги допушти секој поединец, да даваат помош на другите држави да го направат истото, притоа покажувајќи солидарност без која не може да постои баланс во светот кој е од суштинско значење за мирот и развојот.

Овие услуги вклучуваат пристап до болници и други установи за здравствена заштита како и пристап до медицинско лекување, вклучително и лекови, како што тоа е оправдано со физичката и менталната состојба на пациентот.

За таа цел, the Union Internationale des Avocats ги охрабрува владите на развиените земји да ги преземат сите соодветни чекори да помагаат на земјите во развој да ја спроведат оваа политика, притоа покажувајќи солидарност без која балансот во светот не би можел да постои, а кој е од суштинско значење за мирот и развојот.

Оваа меѓународна солидарност го вклучува и усвојувањето и имплементацијата во рамки на меѓународните организации, особено СЗО и СТО, на меѓународни договори за пациенти за да се олесни брз и ефикасен пристап до лекови за најобесправените луѓе, земајќи ги предвид сите соодветни придонеси кои се достапни за секој учесник на пазарот, вклучително и иновативни и генерички фармацевтски компании, кои мора да водат грижа да прават разни истражувања за да најголемиот број на луѓе имаат придобивки.

Член 4

Секој поединец може слободно да добие пристап до институциите за здравствена заштита. Овие институции се одговорни за прием на пациенти, преглед и дијагностицирање, нега за пациентите и медицинско лекување, земајќи ги предвид сите фактори кои се релевантни за секој поединец. Тие обезбедуваат превенција, лекување и ублажување за пациентите според нивната состојба и обезбедуваат континуитет во негата.

Член 5

Согласноста на пациентот мора да се побара пред било кој медицински третман, освен во случај на итни состојби кои стриктно се пропишани со закон.

За да согласноста се даде врз основа на претходна информираност, пациентот мора најпрво да биде јасно, чесно и соодветно информиран за неговата состојба, како и за ризиците кои се однесуваат на дадениот третман.

Член 6

Никој не може да биде лишен од слобода на основ на медицинска опасност за себе или другите освен доколку таквата опасност е потврдена од компетентни и независни лекари и судска одлука која донесена

во постапка согласно на закон.

Член 7

Државите мораат да ја унапредуваат и зајакнуваат политиката за национална и меѓународна соработка во областа на медицината и здравството. Таа политика за истражување мора да даде приоритет на четири главни истражувачки теми: истражувања за превенција на болести, истражувања за вакцини, истражувања за терапии и системот за давање на услуги кој е дизајниран на начин да ги направи информациите, негата и лекувањето достапни за сите кои имаат потреба.

За таа цел, Union Internationale des Avocats ги повикува сите засегнати влади да основаат национални комисии за етика кои се политички и економски независни за да се обезбеди усогласеност со универзално прифатените норми за истражувачки протоколи за **реципрочни придобивки**, и да се заземе став за приоритетите кои треба да се препознаваат при правењето избор за пристап до неа и здравје, и почитување на човечкото достоинство.

Член 8

Лекарите се обврзани на професионална доверливост за да се обезбеди почитување на приватноста на пациентот. Таа доверливост, која постои помеѓу лекарот и пациентот придонесува кон ефективност на медицинското лекување.

Исклучоците за медицинската доверливост, стриктно ограничени со закон може да послужат на целите за заштита на здравјето, безбедноста или јавната хигиена.

Пациентите не се обврзани на медицинската доверливост.

Лекарите може да бидат ослободени од обврската да ја одржуваат професионалната доверливост доколку станат свесни за нападите врз достоинството на човекот или доколку се обвинети за несоодветно постапување.

Член 9

Лекарите и здравствените работници мора да имаат дозвола за слободен и безбеден пристап до сите области, вклучително и во време на војна за да се грижат за сите болни и повредени лица без дискриминација.

Член 10

Лекарите и здравствените работници, земајќи ги предвид желбите на пациентот, мора да направат обид за олеснување на болката и обезбедување на морална поддршка, притоа избегнувајќи несоодветни херојски мерки.

Член 11

Државите мора да обезбедат обука за лекарите и здравствените работници, кои ќе бидат одговорни доколку несоодветно постапуваат.

Член 12

Државите мора да вклучуваат и спроведуваат забрана за генитално осакатување во нивните национални закони.

Член 13

Union Internationale des Avocats ги повикува адвокатите, правните заедници и професионални организации да ги промовираат, бранат и спроведуваат начелата на оваа Повелба.

*
* *

Оваа Повелба беше одобрена од страна на Генералното собрание на UIA на средбата која се одржа во Фез на 31 август 2005.